

Een tijdlang, terwijl hij zijn koffie dronk, was zijn hoofd leeg van alle gedachten. De geurige warmte van den drank verkwikte hem. Hij streek zich de hand over de oogen, en plotseling, als uit een doorwerken van zijn geest opgerezen, stond een nieuw inzicht vóór hem.

— Wat drommel! Hij was niet voor niets in Florence gekomen! Hij mocht zich niet zoo maar neerleggen bij wat daar in de Via Tornabuoni gebeurde.... Hij diende in te grijpen!

Hij herleefde zijn droom. Hij zag de kooi, waarin Silvio opgesloten zat. Hij was het, die die kooi moest openmaken. En Ottavio en Aurora, kloppende aan de deur, hij moest ze binnenlaten, ze samen binnen laten. Hij zou met ze spreken, beproeven wat hij kon, ten einde hen iets te doen begrijpen van hun leven.

Een uur later begon hij onzeker te worden. — Zouden ze willen luisteren? Ottavio misschien wel, nu hij Silvio stond te verliezen. Maar Aurora? Tegen een gesprek met Aurora zag hij 't meest op. Hij hoorde al, hoe zij met opgeblazen waardigheid de „positie der vrouw” zou aanvoeren, en „de rechten der moeder.” Een oogenblik haatte Renato haar weer zóó, dat het hem een ondragelijke vernedering leek, bij haar te gaan pleiten. Zijn liefde voor Silvio was sterker dan zijn weerzin. Silvio mócht niet zijn vader verliezen, en hem meteen.

Doch hoe kòn hij Aurora winnen, als het waar was, dat ze tot elken prijs naar Rome wou? Wàs het waar? Had Lorenzo een betrouwbaren kijk op den toestand? Dàt had hij duidelijk gemerkt: er was persoonlijke gebetenheid in Lorenzo's oordeel over Aurora....

Misschien zou alles nog gemakkelijker gaan dan hij nu dacht. Een onweer is soms het eenige middel om tot een gezuiverde atmosfeer te geraken....

Hij hoorde Flavia aankomen op de trap. — Was zij het, die zoo plotseling zijn gedachten verhelderen deed?

IV.

Aurora ontving hem in den salon. Zij had een japon aan van zwarte zijde, alsof zij bezoek verwachtte, zat elegant opgesteld in een hoek van de canapé, en kwam niet overeind, toen hij binnentrad. Zij beheerschte zich volkomen, knikte met een koelen glimlach, en verzocht hem, in den fauteuil tegenover haar plaats te nemen.

Die houding van quasi-groote dame ergerde hem en maakte hem tegelijk van streek. En nog had hij den tijd niet te bedenken, hoe hij zijn overreding ook weer van plan was geweest in te kleeden, of zij voorkwam hem door te zeggen:

„Ik begrijp, waarvoor u hier is. U wilt een verzoening tusschen uw zoon en mij bewerken. Na wat er gisteren voorviel, is die onmogelijk. Het